

твърда цена – при това нито се пазаряха, нито настояваха за повече, отколкото са поискали....” (Макфий 2007: 104-105). Коритата и копаните се носят и предлагат за продан от мъжете.

Копанар

Копанарите са едни от най-масово чергарстващите цигани из страната. На 6 юни 1937 г. идват от Пловдив, преминават през с. Клементиново без престой и заминават за Стара Загора със семействата се един коритар и четирима вретенари от с. Подгорица, Търговищко, един вретенар от с. Кара Бунар, Бургаско и един от Шумен. През м. март 1942 г. копанар от Борисовград (дн. Първомай) посещава с. Зетово, Чирпанско. Други копанари движещи се из Чирпанския регион са от

Търновско, Севлиевско, Неврокопско (дн. Гоцеделчевско), Пловдивско (ТДА София, ф.170-к, оп.1, а.е.1, л.1, 19; ТДА Стара Загора, ф.88-к, оп.1, а.е.201, л.5,10,28,38,41; ТДА Пловдив, ф.75-к, оп.1, а.е.55, л.10). Те предлагат навсякъде своите стоки, като за изработката им използват най-вече върба, липа, тополя. „Защото имаше много липи тука, за туй дойдохме (с. Семерджиево, Русенско – б.а). Правехме вретена, лъжици, търкълца правехме” (ж., 81 г., лингурари, Варненско) (цит. по Конович, Ненов 2009: 35).

Работата е специализирана. Мъжете правят копани, корита, гавани, лъжици и заготовките за вретената и хурките. Казват, че занаята са го научили от бащи и дядовци, но „той се краде и никой не ти го дава даром”. Жените на преносим дървен струг изработват хурки, пособия за стан и вретена. Момичетата от малки се учат да работят. “Баба ми работеше вретена, майка – също. След годеща ми, понеже бях най-голямото дете в семейството, баща ми ме заведе със себе си в Балкана. Там бяхме почти цяла година, работихме стоката си. Трябваше да му помагам в дялкането, преди да се ожения... Въртя струга и правя вретена. Едно вретено се работи за около 10 минути. Шарките ги правим с парцалче, натопено в различни бои. На ден добрите майсторки могат да достигнат до 100-200 вретена” (ж., 71 г., с. Юлиево, Старозагорско).